

Henning Jonathan Pieterse

Arabeska

Pustinjska zemlja iza tebe
zamišljena je, poput rujna.

Moji prsti oklijevaju na tebi
poput juneta, što oklijeva na rubu vode.

U oazi igraš se s nebom
koje uvijek iznova iščezne.

Magla te čuva
za još jednu noć.

Tvoj san poput maurske tvrđe
same naspram neba.

Tvoj je glas prašina po prilazima;
slušaš li viku iz džamije?

Moje te misli uvijek iznova okružuju
poput grlice kada kruži oko minareta.

Uvijek iznova se vraćaš
dinama svoje mladosti.

Moj te glas ne prisvaja.
Svaki zvuk tone u tišinu.

Pusti su
prilazi prema trgu

a ti si u mulju pješćanih dina,
zamišljena, poput rujna.

I dalje otvaram vrata

I dalje otvaram vrata,
javljam se kucanju noći.

Ali to je tek vjetar
koji po prozorima ganja snove.

Mogu napisati: stabla sijeku mjesec
poput školjke iz noći,

ali pisati o stablima u ovo pozno doba,
rukama vjetra, ne pomaže nikome.

Vjetar je zapeo u krošnji,
uspijeva se osloboditi i potom utihne.

Sada mogu napisati ove zadnje retke
s tobom i o tebi

i još s nekim, recimo: Večeras
mogu napisati najtužnije stihove.

Kako možeš ulaziti i izlaziti
a pri tome ne uznemiruješ vrijeme.

Ne mogu priznati
da si još uvijek ovdje,

pa i dalje, dok pišem
jednim uhom slušam kucanje.

Ovdje u zaleđu nitko ne pjeva.
Slušam i ne čujem ništa.

U snu čujem tek prve note
jeseni, kako putuje među dalekim stablima.

Dobrodošla u moj zamak

Dobrodošla u moj zamak. Izgledaš iznenađeno;
Zidovi se neprestano šire i skupljaju.
Dodiruješ kamen, posežeš za početkom
i krajem vremena koje diše u mojim prozorima.
Što nam preostaje? Sama sebi uzvraćaš pogled.
Samo odjek jeke nekog uzdaha.

Širom rastvaraš zastore svojih očiju
i vidiš granice mog posjeda na nebu.
Ispod i preko mog pokretnog mosta šumi voda
prema oceanima koji rastu na svim kontinentima.
Što nam preostaje? Sam sebi uzvraćam pogled.
Samo odjek jeke nekog uzdaha.

Izgledaš strano; priđi bliže, pogledaj naokolo.
Ta ti je slika poznata iz tvojih snova,
na čemu su god temelji mog zamka
sazdani, to je ipak zemlja.
Što nam preostaje? Sami sebi uzvraćamo pogled.
Samo odjek jeke nekog uzdaha.

Krilo

Mraz je okovao provinciju Free State.
Pod sivim nebom, kod bare ustajale vode
pronalazim zadnju, usplahirenu afričku lisku,
moja mu je zamka zgnječila krilo i nogu.

Nosim ga doma, nastojim da mu bude toplo,
hranim ga žitom; odbija svaku hranu.
Nevoljko kljuca i ozlijeđenom nogom
čvrsto se drži mojih umirujućih ruku.

Dva sam dana sjedio i promatrao
tu čudnu divljinu u njegovim očima.
Pod rukom osjećam njegovo nemirno srce
sve dok mu oči nisu postaje pepeljaste.

U sivo doba odmah nakon ponoći
vjetar sada zavija u dimnjaku.
Opet se jata kiše zalijeću u prozore
straga hladni oblaci gone izgubljeni mjesec.

Još se nisam navikao na tvoje tijelo,
umorno i ustrašeno mrmljaš pored mene.
Glava ti je napola skrivena pod mojim ramenom,
pokušavaš umiriti čudne otkucaje moga srca.

Prije negoli trake snova odu predaleko,
u ustima čvrsto držim tvoje ustreptalo srce.
Nježno me miluješ po čvornatom krilu, duž leđa,
pitajući se tko će prvi osjetiti potrebu da odleti sa jatom.

Iz "Sinfonije"

Opatica Hildegard iz Bingena, 1098-1179

II Čelija

Ponekad sam tu usamljena.
Ni sjećanja na snijeg i zemlju
ne pomažu mi tu gdje ležim bolesna
u svojoj trideset i trećoj godini.

Cijele noći spavam u svom truhu,
omotana svojom crnom medvjedom kožom,
svileno balzamirana poput crva
u njegovoj čahuri što plovi na vjetru.

Ponekad se češljam pored tamnim zrcalom,
pod jezikom mi med i mlijeko.
Moje sobe univerzuma
rastežu mišice šire lagodnu toplinu.

Tu je uglavnom mračno,
ali ovdje nisam sama.
Topla tama i ja
zajedno smo u ovoj čeliji.

Danju pod blista
kao da je drvo hranjeno medom.
Kada noću zgasnem svijeću,
u zraku se zadržava kiselkasta masnoća.

Vani vjetar donosi led;
led i čežnju, snijeg i bijes.
Zemlja žaluje, moji zidovi propadaju,
cipele su mi crne od čežnje.

Svakoga dana iznojim Te iz svog vina,
tiha sam i molim se, radim i šutim.
Kada posve utihnem,
u glavi odlazim na hodočašća.

Vi bolesni kod mojih dveri
sa svojim povijenim leđima, razderanom kožom,
upaljenim očima i noktima,
otečenim vratovima i polomljenim zubima.

Toliko tijela, izmučenih djecom
rođenom u ovim ženskim vremenima.
Perem vam kožu, iscjeliteljskom moći
svoje sline vidam vam rane.

Htjela bih podignuti nove zidine,

Ali ne želim zaboraviti na dveri;
dveri koje mogu otključati
ključem od vjetra, svjetlosti i zraka.

Tada ću biti anđeo u snijegu čelije;
zadovoljna sam ovim boravištem.
Tu sam sigurna, tu u vibrirajućoj ljusci
zvona moga tijela tragam za životom.

III Vizija

Oko planine od čelika na sjeveru
zemlja izdiše dim iz svojih nosnica.
Dan bježi iz Čovjekova lijesa;
On ima lavlje noge i šestero krila.

Bijesno jaje univerzuma
raznosi moje patetične riječi.
I ovdje stojim, oblak viče,
šakama čvrsto steže čelik.

Vidim životinje koje su uvijek sa mnom,
strašnog psa, žutog lava,
blijedog konja, crnu svinju,
sivog vuka s kraja svijeta.

Anđeli plavih krila čuvaju duše,
četiri vjetra remete kruženje planeta,
sveci pjevaju u kozmičkoj simfoniji
sa zborom anđela i modrim likom.

Božje tijelo nosi milijune duša
i baca ih po kulama i stupovima
novoga grada poput zvijezda padalica
gdje svi sudjeluju u gradnji srebrnih zidina.

Iz ženskog tijela iskače crna zvijer
sa pensom umjesto nosa i krivim zubima;
onog zlog opet su u tren oka sputala
pernata stvorenja i ljudske ruke.

U kozmičkom kotaču stoji čovjek
i grli neobične elemente kozmosa.
Vatra, voda, zrak i zemlja
struje kroz vodu iza vode u golemoj duši.

Kada izronim, pomislim to je san
o kozmičkom stablu na kojemu niče zlo i dobro,
ali zvijezde me i dalje peku u svojoj rodnici od vatre
za Tebe, moja plamena spisateljice, Boginjo Majko.

Preveo Miloš Đurđević